

Задаймося пошуком відповіді на питання: якою, за європейськими стандартами, повинна бути оптимальна модель судової системи? Відповідь на це непросте питання міститься у рішенні Європейського суду з прав людини в справі «Гінчо проти Португалії»: немає взірцевої моделі. Кожна держава самостійно вирішує, якою бути її судовій системі і вимагається, по суті, єдине, але головне – система повинна бути такою, щоб забезпечувала своїм громадянам реалізацію права на справедливий суд у межах розумних строків.

Разом із тим, європейський досвід показує, що в унітарних країнах Європи функціонує триланкова судова система. Чотириланкова – характерна тільки для федеративних країн. Більше того, Австрія, хоч і федерація, але має триланкову судову систему.

Україна – унітарна держава з нехарактерною для таких держав чотириланковою судовою системою. Але проблема навіть не в цьому. А в тому, що суди найвищої ланки, верховні суди в європейських державах, здійснюють функцію касаційного перегляду. Навіть в Іспанії, Німеччині, де функціонують чотириланкові судові системи, верховні суди також виконують цю функцію.

Натомість модель судової системи в Україні – унікальна у своєму роді. Вона не використовується в жодній іншій європейській країні, нашого досвіду також поки ніхто не наслідує.

Отже, досліджуючи проблеми реформування органів правосуддя в механізмі української держави можна зробити висновок про те, що сучасна судова система є недосконалою і потребує негайних змін у своїй структурі. Тому ми маємо надію, що нова судова реформа змінить нашу систему правосуддя на краще і, на відміну від судової реформи 2010 року, принесе позитивні результати і по-перше, відновить довіру громадян до суду, а по-друге, забезпечить громадянам України реалізацію права на справедливий суд у межах розумних строків.

Список використаних джерел:

1. Копейчиков В.В. Механизм советского государства / В.В. Копейчиков – М., Изд. «Юридическая литература», 1968, – 215 с.
2. Центр Разумкова Судова реформа в Україні: поточні результати та найближчі перспективи / Інформаційно-аналітичні матеріали до Фахової дискусії на тему «Судова реформа 2010 р.: чи наближає вона правосуддя в Україні до європейських норм і стандартів?» 4 квітня 2013 р./ Проект «Судова реформа в Україні: стан, проблеми і перспективи»/ Центр Разумкова за підтримки Посольства Королівства Нідерландів в Україні – К.: Друк інформаційно-аналітичних матеріалів здійснено за сприяння Німецького Фонду міжнародного правового співробітництва, 2013. – 130 с.

**Запорожець Анастасія
Костянтинівна, курсант 1 курсу
ЦСФП НАВС
Науковий керівник: Власенко В.П.,
доцент кафедри теорії держави та
права НАВС, кандидат юридичних
наук**

ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Молодь – головна рушійна сила сучасного світу. Ключовим напрямком залучення молоді в суспільні процеси держави є забезпечення її робочими місцями.

Право на працю є одним з основних прав людини. І для того, щоб говорити про майбутнє нашої держави, а саме молодь – це і є її майбутнє, потрібно підтримати її сьогодні і допомогти у реалізації цього життєво необхідного права людини. На сьогодні приблизно половина безробітних нашої країни – молоді люди віком до 30 років.

Зміни та процеси, що відбуваються в економіці України, суттєво впливають на стан зайнятості молоді, і особливо актуалізується проблема першого робочого місця [1].

Причин цього явища забагато: на сьогоднішній день на ринку праці молодь найменш конкурентноспроможна за рахунок низького рівня професійної підготовки і відсутності досвіду. Станом на 1 січня 2014 року чисельність наявного населення України становила 45 245 894 осіб (без

врахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя), з них приблизно 18 710 689 осіб складає молодь до 35 років (тобто – 40%)., з яких безробітних приблизно 700 620 осіб [3].

Велика частка молоді виштовхується на нерегульований ринок праці. Серед молоді досить поширеною в нашій країні є тіньова зайнятість, оплата праці занижка і не відповідає вимогам рівня працездатності молоді.

Найсуттєвішою проблемою України сьогодні є працевлаштування вимушених переселенців. У першу чергу молоді.

За даними Міністерства соціальної політики України на території материкової України вже нараховується 13-14 тис. осіб [4].

Положення на ринку праці останні два роки значно погіршила політична, фінансова криза.

Вона призвела до ліквідації деяких підприємств та значного скорочення робочих місць.

Працедавець орієнтується на досвід працівника. Його цікавить фінансова віддача від фахівця, а не освіта. Звідси випливає, що випускники професійних навчальних закладів мало затребувані на ринку праці.

Для зменшення рівня безробіття серед молоді ми пропонуємо наступні заходи:

1. Розробка проекту Закону «Про гнучкі і нестандартні організаційні форми зайнятості молоді», що передбачав би широке використання гнучких графіків робочого часу і закріплював умови дії тимчасових і сезонних контрактів.

2. Створення окремої біржі праці (або спеціальних відділів) саме для працевлаштування молоді.

3. Розробка проектів, орієнтованих на фінансування активних організацій сприяння зайнятості серед молоді.

4. Встановлення доплат до окладів молодим працівникам.

5. Розробка та впровадження дієвого механізму фінансової та іншої підтримки підприємств, установ та організацій, які беруть участь у реалізації програми з працевлаштування молоді.

6. Проводити дослідження з метою визначення спеціальностей, професійних навиків та рівня кваліфікації, якими повинні володіти випускники.

7. Включити до навчальних програм обов'язкове стажування студентів із занесенням інформації до спеціальної електронної бази.

8. Розробити механізм пропагування серед студентів та учнів роботи у вільний від навчання час та організацію експериментальних підприємств у навчальних закладах;

9. Проводити інформативні й навчальні семінари та тренінги щодо можливостей працевлаштування.

10. Організувати зустрічі з роботодавцями та колишніми безробітними, які успішно знайшли роботу чи заснували власний бізнес. Забезпечити широке висвітлення позитивного досвіду засобами масової інформації;

11. Впровадити координацію міжнародної діяльності: в частині обміну студентами з метою стажування, виконання волонтерських і тимчасових робіт.

12. Сприяння створенню молодіжних малих підприємств, кооперативів.

Отже, із вищесказаного можна зробити висновок про те, що актуальним завданням на найближчий час повинні стати такі напрями діяльності державних органів:

- сприяння зайнятості молоді ;
- створення умов для професійної орієнтації та професійного навчання;
- гарантоване забезпечення молоді першим робочим місцем;
- розвиток підприємницьких ініціатив молоді, максимальне спрощення механізмів кредитування молодих підприємств;
- економічне стимулювання роботодавців, які приймають на роботу випускників вищих навчальних закладів;
- збільшення обсягів стажування молоді на підприємствах;

- посилення державного та громадського контролю за якістю робочих місць, які бронюються на підприємствах [2, с. 43-45].

Таким чином, ефективне вирішення проблеми працевлаштування молоді дасть поштовх до розвитку вітчизняної економіки, сприятиме становленню України як стабільної, розвиненої та квітучої держави.

Список використаних джерел:

1. Акіліна О.В. Аналітичний огляд ринку. // Формування ринкових відносин в Україні. – 2008. – №10. – с. 152-159

2. Гетьманенко Ю.О., Тахтарова К.А. Зарубіжний досвід регулювання зайнятості молоді // Проблемы развития внешнеэкономических связей и привлечения иностранных инвестиций: региональный аспект. – 2011. – Т.2. – С. 51-59. 3. Державний комітет статистики України [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.ukrstat.gov.ua>.

4. Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні [Електронний ресурс] : Закон України від 05.02.1993 № 2998-ХІІ – Режим доступу : www.rada.gov.ua

**Золотарьова Ольга Ігорівна,
студентка курсу Київського
інституту Національного
університету
«Одеська юридична академія»
Науковий керівник: Лазнюк Н.В.,
доцент кафедри теорії держави та
права НАВС, кандидат юридичних
наук**

КНЯЗІВСЬКА ДРУЖИНА У ПОЛІТИЧНІЙ СТРУКТУРІ ДЕРЖАВИ

На території сучасної України на початку першого тисячоліття існував первіснообщинний лад. Але з часом органи суспільного самоврядування перетворювалися в органи панування та пригнічення, спрямовані проти народу. Встановилася диктатура класу експлуататорів, що завершувала оформлення державного ладу. Його найважливішою ознакою була поява особливої, відокремленої від народу, публічної влади, яка мала спеціальний апарат управління і поширювалася на певну територію. Військовий ватажок великого союзу племен стає управителем — князем [1, с. 12].

На території сучасної України вже в першій половині IX століття існувала розвинена державна організація [2, 39].

Верховенство князів набувало характеру здійснення владних класових функцій. Близьке оточення князя перетворювалося в його радників і намісників, дружина — у військову силу, що виконувала свої основні функції: придушення опору експлуатованих мас і ведення загарбницьких та оборонних воєн [3, 4, С. 36-45].

Слід зазначити, що процес перетворення органів суспільного самоврядування в державні органи не був одночасним для всіх союзів східнослов'янських племен. В одних союзах він відбувався швидше, в інших — повільніше.

У VIII ст. в умовах боротьби з кочівниками у Середньому Придніпров'ї декілька союзів племен, або князівств, об'єдналися в союз союзів під назвою «Русь», столицею якого став полянський Київ. Великими об'єднаннями східнослов'янських племен ще до нашестя аварів були дулібо-волинський союз, а також три союзи племен псковських, смоленських і полоцьких кривичів.

У таких військово-демократичних племенних союзах, утворених насамперед під час війни з метою оборони, велику роль відігравав військовий ватажок. Військовою силою союзу племен були всі боєздатні чоловіки. До VI—VII ст. належить і виникнення громадського інституту — дружини. Остання була постійною організацією професійних воїнів, які стояли поза общиною і над нею, організацією, згуртованою не родовими зв'язками, а спільністю військових і майнових інтересів та вірністю своєму ватажку.